

ФАЛСИФИКАТОТ СО ДРУГ ФАЛСИФИКАТ СЕ БРАНИ

Младен Србиновски

FALSIFICATION IS DEFENDED BY ANOTHER FALSIFICATION

Mladen Srbinovski

Мислата, уметноста и особено литературата нема да ја обогати единка која цело време гледа во себе, туку оној автор кој најповеќе гледа во другите луѓе. Колку повеќе гледаме што се случува околу нас, ние се повеќе учиме за себе самите. Но, има такви опити од животот кога многу нешто што на други им се случило, од други што сме го слушнале или прочитале да се бледи сведоштва во однос на нашите лични приклученија за таа иста работа.

Нашите лични опити со комунизмот се таква работа. Како времето ќе врви, новите генерации најнормално е да изградат од историска дистанца, некое нивно пообјективно мислење за историската појава која долги децении беше реалност и во голема мера го одбележа и го обликуваше дваесеттиот век. Но, ние луѓе на тој век, сега, во еден по малку емотивно туѓ за нас век, вака кога сме собрани тука да дискутираме за нашето време од социјализмот, не верувам дека ќе сме целосно разбирливи за младите кои не слушаат. И тука и насекаде кај што владееше комунизмот, ние повозрасните веќе сме за нив неразбирливи со нашите емоции, а тоа значи ние како личности за нив веќе сме загадочно неразбирливи.

Можеби јас грешам, почитувани присутни, што сметам дека уште и пред да зинете Вие да говорите, јас знам што ќе кажете, и мене колку што ме интересира вашето искуство како сте го доживеале и преживеале времето на комунизмот и како тоа ќе го вообличите во мисла, уште повеќе ме интересира вашата емоција како во мисла или слика ја вообличувате.

Моите книги се моите емиции. И веројатно заради тоа организаторот на овој симпозиум ја поканил и мојата скромност, вие да ги видите и слушнете моите емоции и да слушнете нешто за нашиот македонски специјалитет што почна од времето на социјализмот, а неговото крешчендо се одвива денес. Ете, јас доаѓам од една балканска егзотика од центрелниот реон и митското дно на Балканот, од една мала, млада и нестабилна државичка која што покрај многуте проблеми што ги има и ги произвадува, има проблем и со името кое полека се претвора во мал меѓународен проблем. Малите држави обратно пропорционално на својата големина, се способни да произведуваат такви големи проблеми што, ете и Обединатите нации и Европската Унија не се во состојба да ги решат. Незнам колку сте информирани, во Скопје секој ден доаѓаат премиери, министри и делегации од најголемите европски држави и се враќаат дома со затворени усни и спуштени раменици, по она што ќе го слушнат од македонските власти и по она што го гледаат на центарот на Скопје.

Фашизмот и комунизмот се браќа близнаци на европскиот тоталитаризам на дваесеттиот век и зависи само во која држава или регион кој колку од нив работел. Последиците што зад себе ги оставиле тоталитаризмите се поразителни и Европа од нив уште долго време ќе заздравува. И дури вие, еве веќе зборувате за некогашниот лажен занес, опитот и сегашните раносметки со комунизмот, што е сепак убав знак за постапно, долготрајно и болно, но сепак обид за заздравување, ние во малата Македонија, многу интензивно ги живееме постулатите на црвениот близнак на европејскиот авторитаризам.

И ако не целото човештво, би требало барем интелектуалците нешто да научат од случените негативни утопии, а првото е дека со социјалниот идеолошки инжинеринг колку подлабоко се влегува во манипулациите со човекот, неговата дехуманизација е само поголема патологија. Ние тука собраните, ќе можеме дури и да се фалиме кому повеќе лузни ни направи комунизмот, како св. Фрањо од Асизи кога ги покажуваше раните што му ги нанесувале неговите противници, и не ќе ме зачуди ако таа несреќна титула на најголема жртва ми припадне мене и на македонија.

Едноставно, не е можно да се прават равносметки на овие сложени општествени процеси, а да не направиме и нужна симплифи-

кација со црно бел поглед, но факт е дека во сите региони и држави во Европа плурализмот полека ги заменува затворените идеолошки системи, освен во Македонија каде што Сталиновата Коминтерна отиде најдалеку со својот идеолошки инженеринг и создаде нов народ кој сега во новосоздадениот плурализам е проблем и за Обединета Европа и за Обединетите нации.

Не се чувствувам жртва, никогаш не сум глумел жртва, сум работел, сум читал и сум пишуval, не сум виткал грб пред силите на Денот, тоа ме одржувало и одржува нормално да живеам, ако воопшто мојот таков живот може да се нарече нормален. Со децении под закани, навреди и во грижа како егзистенцијално да опстанам, без мобилен телефон, без интернет, без возачка дозвола, еве, пред вас е можеби последниот дисидент во Европа, како ме нарекуваат, најголемиот внатрешен непријател на државата и официјалениот болшевички македонизам како државна идеологија. Сега да има тука и претставник од официјалните институции на мојата држава, ќе видевте како ќе се скаравме и како ќе негодуваа зашто јас сум поканет на оваа дискусија. Незнам од организаторите дали поканиле и некој друг од Македонија, но кога слушнале дека доаѓам јас, знам дека веднаш одлучиле да не доаѓаат. Но јас, еве сум тука и не сакам да ме сватите како официјален претставник на мојата држава во која по некоја чудна случајност некако оцелеал и за сопствената општествена средина се обидува да зборува од дистанца.

Во вашите држави веќе членки на ЕУ веќе почнува здодевно европејски да се живее, но во Македонија животот ни е сеуште возбудлив. Тешко се живее, но душа дало за литература. И на мојата скромност, барем мене така ми изгледа, ако на целиот свет му треба еден нов Гогољ или Џонатан Свифт, но ништо чудно ако тој се роди во Македонија. Што би правел јас без секојдневните нови „коло-сални“ откритија и идеи на македонските Правителства, на македонските академици, на македонските научници, писатели и новинари дека првиот човек кој го создал Господ бил Македон, дека Македонците се најстарите народи на светот и од нас Грците ја крадат историјата, а за тоа време на плоштадот во Скопје, кога во Македонија има најголема безработица во Европа, со неверојатни четириесет насто невработени и голем дел од народот и буквално гладува,

секојдневно никнат антички градби и триесетметарски скулптури на Филип и Александар, а имињата на улиците, плоштадите и стадионите се менуваат и добиваат имиња на антички династии од Аминта до Пердика.

Но, мала ќе е мојата и сеопштата граѓанска и европска сатисфакција кога утре овие од нив изградени градби и скулптури, против нив самите ќе бидат најголеми сведоци на од сега осудените на поразот од времето, кога ќе одрекуваат дека не било така...

На нашата провидна антиевропејска игра иако ѝ се гледа крајот, работата не е така едноставна во разрешницата. И позицијата и опозицијата се сијамски близнаци на болшевичкиот македонизам и резултатот е пред сите нас: материјализираниот симболички хаос во центарот на Скопје е знаковен, семантички триумф на државна диверзија која е принудена на вакви одлучни чекори за уште некоја година да си го продолжат сопственото суштествување преку идентитетот од комунистичката идеологија.

Сега, преку оваа создадена симболичка каша на центарот, болшевичкото македонистичко владеење веќе се престорува во латентен динамит на раздорот кое што уште долго време ќе функционира како касетна бомба на омразата што по потреба секогаш ја активираат и ќе ја активираат антиевропејските сили кога посериозно проевропски ќе зачекоруваме. И колку што нашите македонистички антиевропски сили ќе бидат подгонувани од европските политички сили, нашите македонистички анти НАТО и антиевропејци токму во центарот на Скопје ќе ја бараат и изнаоѓаат својата демонска сила и спас.

Центарот на Скопје е веќе претворен во извор на секташка негативна енергија. Центарот на нашиот главен град веќе е магепсан болшевичко македонистички митолошки бастион против кој ќе бидат бессилни сите рационални методи што би можеле да го раскринкуваат, па сега, со нивниот македонистичкиот тотален пораз, сите заедно свесно не влечат кон можеби и конечен наш севкупен историски пораз. Свесно, програмски бегајќи од себе, бегаат со нивната болна самоомраза од сопствената историска самоидентификација, пред се, од славјаноблгарството.

Среде оваа светска економска криза до сега се потрошиле петстотини милиони евра! Уште три пати по толку ќе се потроши ако

треба, но на народот нема да му се дозволи да ја доживее сопствената катарзична самоидентификација. Мора да се признае, на голема мака се. Создадени како недоносче во блоковски поделената Европа, новото европско јаве на интеграција ги излудува. Големиот државен хор на бесчестиетито од академици, професори, писатели, свештеници и новинари здушно се борат да не се осветли нивната интелектуално криминална дејност, припомагајќи ѝ на власта за најлошото, за претворање на Скопје во место на вечен судир и на големите светски и на помалите локални политички сили, во плац на меѓурелигиозна, меѓунационална и граѓанска нетрпеливост, во простор на македонска вечна дестабилизација од каде што негативната зла енергија ќе се прелева низ цела држава и регион.

Многу нешто кажавме, но да не останеме само на овој надворешен и семантички слој на проблемот, туку накусо, да навлеземе и во невидливиот, херменевстичкиот слој на овој градителски проект во Скопје, во суштината на проблемот.

Одењето до дното, до срцевината, до јатката на проблемот е прашање на чест за слободомислечката македонска интелигенција, ако неа воопшто ја има, и таа да се потруди да одговори на ова прашање, ќе значи малку од малку и да си ги измие рацете од овој лукаво испланиран хаос што веќе долго време меѓунационално, меѓуконфесионално и политички ја усвитува Македонија.

За ова претешко прашање, за создавање и константно одржување на намерен хаос во Македонија и за кое се чини дека нема едноставен одговор, ќе се повикаме на еден кус осврт од недостижниот Достоевски за најпознатиот роман на Сервантес и со невидена леснина самото решение ќе ни се појави само од себе на маса.

Има една епизода во Дон Кихот, кога умопобрканиот витез од читањето на многуте рицарски романи на кои бескрајно им верува, ќе се сепне и ќе се запраша како е можно еден рицар, па бил и најхрабриот, во една борба, за еден час да убие и сто илјади противници кога за тоа дејствие барем физички му треба многу повеќе време. Рицарот кој секојдневно голта „највистински“ романи и кој тешко разграничува реално од фантастично, во тој момент има потреба од реализам и како што не смее да се сомнева во јунаштвата на витезите и во бројноста на армиите, по долго размислување, доаѓа до решение

што радосно ќе му го соопшти на својот верен Санчо. Стоилјадните армии против рицарите, всушност, не се луѓе како нас од крв и месо, па посебно за секој од нив да треба сила и време да ги уништи, туку тие биле, призраци, нешто како магла, како црви или муви, па со еден удар на мечот, човек и реално можел да уништи и десетици и стотици такви мекотели.

Во „највистинитите“ книги се запишува лагата. Но штом еднаш таа лага е изговорена и на неа почнуваат други да се повикуваат, тие од таа лага прават нова лага. Таква историска лага, таков историски фалсификат е запишан од болшевичкиот волунтаризам на Коминтерната и Сталин во нивните партиски документи, за потоа, од тој интернационален партиски заклучок, во рамките на тогашна Југославија да се прогласи нов македонски народ како нов идентитет со своја култура, историја, јазик, црква... И така, среќно и победнички, кај нас во Македонија, во рамките на социјалистичка Југославија, врвеше нашето прво, среќното полувреме на одржавотворена лага како „света вистина“ до осумдесет и девета година кога се руши Берлинскиот ѕид и блоковски поделената Европа.

Сегашнава Обединета Европа кон која се стремиме и ние од независна Македонија, претпочита нови правила на толеранција наместо блоковска поделеност и конфронтација. Најпогодени од тоа станаа кадрите од стариот систем кои што ја институционализираа таа лага како наш нов идентитет и сега тој нов идентитет ни е пречка за влез во НАТО и Европската унија. Недопирливите властодршци и интелектуалци кои божем научно го фундираа и со суровост го одржуваа неколку децении тој наш нов идентитет, нормално е од него на мирен начин да не се откажуваат.

Проблемот навистина не е едноставен, го велат сите европски дипломати што секојдневно доаѓаат во Скопје, тоа го вели еве и мојата скромност, тоа го велат и сите кои ги разбираат македонските состојби, но кој ќе се осуди овој создаден проблем да му го соопшти на народот вака едноставно и отворено како овде соопштеново.

Цврст во време на блоковската поделеност и Студената војна, рокот на траење на болшевичкиот македонизам истече, а ние во Македонија од петни жили сакаме таа анахрона неодржливост да ја браниме на секој начин како наш идентитет.

И што правиме?

За да се спаси една лага, еден фалсификат, треба да се измисли нова, уште поголема лага, уште поголем, колосален фалсификат барем неколку пати пофантастичен од претходниот, и ако тоа успее, ние со лажниот болшевички македонизам ќе излеземе од тињата на лагата. Да Ве прашам: сите се сеќавате додека учевме, колку пати на училиште ни умираа бабите и дедовците кога се правдавме пред класните раководители зашто сме побегнале од часови? Само помислете: секојдневно колку пати нешто малку сме излажале, и за да се оправдаме, уште поинтелигентно излажуваме за да се извлечеме.

Лагата со лага се спасува

Да, нашето македонско интелектуално и државно функционирање може да го прозре и да го објасни само Достоевски. По расчленувањето на овој негов неповторлив антрополошки наод, вие сега можете лесно да ја сватите целата понова логика на македонската власт дека сме директни потомци на Александар Велики и потребата од трошењето на неброените пари за антички скулптури и градби во центарот на Скопје. Еднаш сме влегле, сме учествувале во една лага и ако сакаме да излеземе од неа, мораме како државен проект да измислиме уште поголема и поколосална за да излеземе од кашата во која се наоѓаме. Нашата официјална власт несвесно работи по Достоевски или Достоевски уште пред двесте години ги прочитал нашите македонистички потези?

Комунистите верувале дека можат дури и нови народи да создаваат, фалсификувале и во новите демократски услови, новите власти преземајќи ја старата лага за нашиот посебен идентитет, тие во второто полувреме од нашата понова историја измислуваат уште поголеми и пофантастични лаги дека сме најстариот народ на планетава само да се извлечат од незавидна состојба при лажењето.

На народот му се вели мора да се издржи затоа што нас цел свет не мрази. Се разбира, освен Србија и Русија. И им успее ли оваа многу скапа лага која што е наш национален интерес, нашата тајна полиција, УДБА со своите создадени кадри ќе биде спасена од глемиот срам со кој се соочува, а ние Македонците ќе се престориме пред вас, пред светот, дека сме вашиот најстар народ.

Има ли обединета Европа разбирање за оваа наша македонистичка логика, а всушност коминтерновско интелектуално шверцување и може ли тоа да помине низ европските институции?

Засега, не.